

Evanjelium podľa Jána, kap. 16, 24 – 33

Proste zo srdca a vášmu srdcu bude dané, aby sa vaša radosť naplnila. To všetko som vám hovoril v obrazoch. No prichádza hodina, keď vám už nebudem hovoriť v obrazoch, ale v jasnom slove budem zvestovať o Otcovi. V ten deň budete prosiť v zjednotení so mnou, a už nemám prosiť ja Otca za vás; veď On sám, Otec, vás miluje, pretože ste vy mňa milovali a našli v srdci istotu, že som ja vyšiel od Boha. Vyšiel som od Otca a prišiel som na tento svet. Teraz zase opúšťam svet a vraciam sa k Otcovi. Vtedy povedali jeho učeníci: Hľa, teraz hovoríš slovo, jasné nášmu srdcu, a už nehovoríš v obrazoch. Vieme teraz, že všetko je zjavné pred tebou, a nepotrebuješ, aby sa niekto teba pýtal. Preto vyznáva naše srdce, že Ty si vyšiel od Boha. Ježiš im odpovedal: Cítite teraz vo svojom srdci moju silu? Hľa, prichádza hodina a už prišla, že sa rozpráchnete každý do svojho vlastného, a mňa zanecháte samého. Ale nie som sám, veď Otec je pri mne. Všetky tie slová som hovoril ku vám, aby ste našli vo mne mier. Svet na vás ťažko dolieha, ale nech dôveruje vaše srdce: ja som premohol svet.

Milí priatelia,

vo chvíli, keď v dobe Nanebovstúpenia kňaz stojí pred oltárom, vidíme na jeho rúchach farbu, ktorá sa inokedy nevyskytuje: zlato. Hlavná farba kazuly je, ako vo veľkonočnej dobe, sýtočervená, ale lem a figúry – vpredu lemniskáta a vzadu U – majú zlatú farbu. Zlatý je inak len kalich, ktorý kňaz nesie pred svojím srdcom. Zlatá farba pôsobí veľmi slávnostne, a túto slávnostnosť cítime tiež v prvých slovách epištoly, ktorá začína oslovením: *Božský otcovský prazáklad, Ty, ktorý pôsobíš medzi všetkými bytosťami ...* Je to, akoby sa na krátky čas ukázalo niečo, čo inokedy počas roka zostáva skryté: zlatý základ všetkého bytia – ako ho používali starí maliari staby pozadie svojich obrazov.

Zlato je zvláštna látka. Je to drahý kov s výnimočnými vlastnosťami. Na jednej strane patrí medzi najťažšie kovy, na druhej strane ho môžeme vytepať tak jemne, až je priesvitné. Zlučuje tiaž a svetlo, inak nezlučiteľné protiklady. Tiaž a svetlo sú vlastnosti Zeme a Neba. Môžeme povedať, že zlato zlučuje Nebo so Zemou? Niečo podobné hovoria ďalšie slová epištoly o Kristovi: *On žije v pozemskom bytí, prejasňujúc pozemské bytie bytím nebeským.* Kristus staby pán síl nebeských na Zemi vnáša nebeské svetlo do pozemskej tiaže, aby Zem raz znovu zažiarila svetlom nebeským. Ako to dokázal?

Božský otcovský prazáklad Ho poslal, a *On svoje poslanie potvrdil učením, utrpením, smrťou a víťazstvom nad ňou*. V tejto vete je zhrnutý celý Jeho život. Učil, aby ľudia pochopili Jeho a Jeho čin na Golgote. Trpel, aby získal silu, ktorá je schopná premeniť pozemské bytie. Zomrel, aby si osvojil túto jedinečnú ľudskú skúsenosť. A premohol smrť, aby jej dal nový smer, a smrť sa mohla stať víťaznou pečatou ja vo hmote. Po tejto Jeho ceste s Ním vždy ideme, keď konáme Obrad posvätenia. V evanjeliu sa učíme. V obetovaní prechádzame pravým utrpením. V premieňaní sa spájame s Jeho smrťou. A v prijímaní začína víťaz nad smrťou žiť aj v nás.

To všetko je veľa, občas až príliš veľa, aspoň pre rozum a vôľu. Môžeme však cítiť, že naše srdce, keď nájde samo seba, je príbuzné vlastnostiam zlata. Vie zlúčiť skúsenosti, ktoré sú ďaleko od seba. Vie sa držať v strede či v rovnováhe, aj keď svet zo všetkých strán *na nás ťažko dolieha*. Vie dôverovať, že *On predsa svet premohol* a daruje nám svoju silu. Zlatý kalich, ktorý kňaz na začiatku a na konci Obradu posvätenia nesie pred svojím srdcom, je pre to znamením. Bude v priebehu obradu naplnený substanciou, ktorá posilňuje naše srdce. Tak môžeme kráčať v mieru svojou pozemskou cestou, lebo Kristus *prebýva s nami*, aj keď prebýva s Otcom. Nie je ďaleko v nejakom nedostupnom nebi. Je blízko nášmu srdcu, akonáhle to naozaj chceme.

Áno, staň sa tak.

Frank Peschel